

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 5

5. vsk

14.10.2008

Yksin mutta Jumalan kanssa

Jumalan lapsen ja Jumalan palvelijan täytyy olla niin paljon yksin, ettei hän lopulta enää huomaa olevansa yksin. Kristillisen elämän alkuvaiheessa ihminen yleensä kokee pettymyksiä. Ihmiset, jotka hänen mielestään olivat olleet hengellisiä valoja, eivät olekaan sitä ja ne, jotka aluksi olivat hänen kanssaan, kääntyvät muualle. Tällaisiin pettymyksiin meidän täytyy tottua niin, ettemme sitten huomaakaan jääneemme yksin.

Paavali kirjoitti Timoteukselle: ”Kun ensimmäisen kerran puolustauduin oikeudessa, ei kukaan tullut avukseni vaan kaikki jättivät minut yksin” (2. Tim. 4:16).

Meidän ei siis pidä rakentaa uskoamme epävakaiden ja häilyvien valojen varaan vaan sen todellisen Valon varaan, joka ei koskaan katoa.

Kun tärkeät ihmiset lähtevät, me olemme surullisia kunnes huomamme, että juuri niin piti käydä, jotta meille jäisi vain Yksi ja yksi tehtävä: Katsoa Jumalaa kasvoihin, jotta hän meitä auttaisi.

Älä anna minkään estää sinua katso-
masta herkeämättä Jumalaan sinun itsesi tähden ja sen opin tähden, jonka mukaan sinä pelastut. Ja joka kerran kun sinä saarnaat, katso ensin Jumalaa kasvoihin kun

puhettasi valmistat. Jumalan palvelija on henkilö, joka jatkuvasti katsoo Jumalaa kasvoihin ja sitten vasta menee toisten luokse ja muille puhumaan.

Jumalan palvelijalle on luonteenomaista valo, josta hän ei itse tiedä mitään. Kun ”Mooses laskeutui Siinainvuorelta liiton taulut käsissään, hänen kasvonsa säteilivät, koska hän oli puhunut Herran kanssa. Itse hän ei sitä tiennyt.” (2. Moos. 34:29).

Meitä ei ole kutsuttu julistamaan itseämme, ei julistamaan toisille epäilyämme tai hetkellistä hiljaista iloamme, jota toisinaan saatamme tuntea Jumalan kasvojen edessä. Jumalan palvelijan salaisuus on se, että hän katsoo Jumalan kasvoihin ja puhuu yksin hänestä.

Nykypäivänä painotetaan työntekoa, myös hengellisen työn tärkeyttä. ”Meidän on lähdettävä! Pakanat hukkuvat ilman Jumalaa! Meidän on vietävä sanoma heille!”

Tämä ei ole tärkeintä. Tärkeintä on, että näemme Jumalan. Tärkeintä on, että opimme tuntemaan Jumalan. Kristillisen julistuksen tehtävänä on saattaa meidät tuntemaan Jumala oikein. Muu seuraa sitten tästä.

*Skotlantilainen baptistisaarnaaja
Oswald Chambers (1874–1917)*

Meerin mietteitä

Tulkaa Jeesuksen luo

Olemme muuttaneet Kanadasta takaisin Suomeen. Tänne muutettuamme tapasimme sukulaisia ja ystäviä ja kuulimme monenlaisia uutisia. Ympärillä on paljon sairautta, kuolemaa ja raskaita elämän koettelemuksia.

Eräänä sunnuntaiamuna menimme lapsuuteni kotikirkkoon Kerimäelle. Suuri, tuttu alttaritaulu puhutteli ja lohdutti. Sen aihe on: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon” (Matt. 11:28).

Kuvassa Jeesuksen valoisaa olemusta kohti kulkevat sokeat, rannat ja monella tavalla vaivatut ihmiset. Sanassa Jeesus lupaa avun.

Tässä maailmassa jokainen joutuu kohtaamaan asioita, jotka eivät miellytä. Moni joutuu kestämissään ääri rajoille asti. Onnellinen on se ihminen, joka tietää, mihin päin suunnata katseensa apua saadakseen.

Kun hyvinä päivinä tutkimme Sanaa ja opimme tunnistamaan Jeesuksen valoisan ja turvallisen olemuksen, rohkenemme sitten koettelemusten tullessa huutaa häntä Hänelle. Mitä enemmän tunnemme Raamattua, sitä paremmin löydämme sieltä lohdutuksen ja avun.

Monesti uskovinakin unohdamme, kuinka Jumala on aikaisemmin auttanut. Me unohdamme lukemattomat Sanan lupaukset Kaikkivaltiaan Herran varmasta huolenpidosta. Meidän on vaikea uskoa, että erämaat ja rämeikkösuot ovat Jumalan valitsema teitä meidän parhaaksemme.

Rakastava Jumala riisuu meitä, että tulisimme enemmän riippuvaisiksi Hänestä.

Tänä aamuna luin eräästä hartauskirjasta: ”Niistä lupauksista, jotka Herra oli Israelille antanut, ei yksikään jäänyt täyttymättä. Kaikki Jumalan lupaukset kävivät toteen.” (Joos. 21:45.) Minkä Jumala on päättänyt, sitä ei mikään mahti maailmassa voi muuksi muuttaa.

Koko Raamatun ydin ja rakastavan Jumalan ihmeellinen lupaus on kerrottuna pienoisevankeliumissa: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka hänen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh. 3:16). Tämä lupaus kantaa tässä elämässä ja aina perille asti taivaan iloon.

Olkoon Jeesus turvasi ja lohdutuksesi!

Meeri Auramo

Katso tulevat tilaisuutemme

kotisivuiltamme os. www.evank.org.

Tulossa olevat kokoukset:

- Kouvolassa Kristus-päivä 1.11.
- Jyväskylässä Sielunhoitopäivä 8.11.
- Tampereella raamattuluento 17.11.
- Kajaanissa Kristus-päivä 22.11.

Tervetuloa mukaan!

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

**Lehtemme ilmestyy parillisina kuu-
kausina. Seuraava numero ilmestyy,
jHs. joulukuussa.**

Pääkirjoitus

Kirkko ja parisuhdelaki

Evangelisluterilaisessa kirkossa keskustellaan siitä, pitäisikö samaa sukupuolta olevien yhteiselämä siunata kirkollisesti. Vilkkainta keskustelu on ollut niiden pappien ”ympärillä”, jotka eduskunnassa 2001 hyväksytyyn parisuhdelain voimaantulon jälkeen ovat siunanneet samaa sukupuolta olevia pareja.

Tuomiokapituleissa on tähän saakka katsottu, että samaa sukupuolta olevien parisuhteen siunaaminen on ”yksityinen sielunhoitotilanne”. Samalla on todettu, että ”jokaisella on oikeus sielunhoitoon”. Näin muotoiltuna näiden parisuhteiden siunaus on hyväksytty ja suojattu. Se, mitä sielunhoidossa tapahtuu, ei kuulu muille.

Taidokkaat lauseimat syntyvät kirkossa, kun päättäjien mielessä ovat yhteiskunnan normit homoseksuaalisuuskysemissä mutta kun näille normeille halutaan antaa kirkolliselta kuulostava muotoilu.

Helsingin yliopiston dogmatiikan professori Miikka Ruokanen kirjoitti viime kuussa kotisivullaan: ”Jos homoseksuaalisen parin vihkimisestä tehdään kirkon pyhä toimitus sen nojalla, että homoliitto on hyväksytty maallisessa yhteiskunnassa, kysymyksessä on kristinuskolle selkeästi vieraan, ulkoa pakotetun arvomaailman tunkeutumisesta kirkkoon.”

Kirkko Suomessa yhtä lailla kuin herätysliikkeet, kristilliset järjestöt ja eri kirkkokunnat ovat ”uppoutumassa” yhä konkreettisemmin samankaltaiseen ympäristöön, jonka lähetystyöntekijät ovat vuosisatojen kuluessa kohdanneet työkentillään.

Nykyajan lähettien työ on sama kuin Paavalin, jolle Kristus sanoi: ”Lähetän sinut pakanoiden pariin avaamaan heidän

silmänsä ja saattamaan heidät pimeydestä valoon ja Saatanan vallasta Jumalan luo.”

Tällainen lähetystehtävä papillakin on. Papinkin on määrä avata ihmisten silmiä ja saattaa heitä ”pimeydestä valoon”. Tätä varten kirkko on. Yhteiskunta ei tätä tehtävää suorita.

Kirkon työntekijöille tarjoutuu erikoisen otollisia palvelumahdollisuuksia, kun jotkut samaa sukupuolta olevat parit haakeutuvat heidän puheilleen. Tällaiset tilanteet tarjoavat kirkon työntekijöille mahdollisuuden lähetystyönsä suorittamiseen.

On vakavaa, että jotkut papit tällaisissa tilanteissa ovat väistäneet vastuutaan. Ihmisten oikea rakastaminen toki on kaikille vaikeaa, mutta silti soisi, että avuntarvitsejoille ei osoitettaisi vain hyväksyntää ja tehtäisi näissä tapauksissa niin kuin ihmiset ehkä haluavat. Pitäisi olla aikaa, rakkautta ja vastuuntuntoa mennä syvemmälle.

Asiassa on tämäkin puoli: Kirkossa on valveutuneita kristittyjä, joille yhteiskunnan normien siirtäminen osaksi kirkon oppia voi jossakin vaiheessa ylittää jaksamisen kynnyksen. Pappien tehtävään kuuluu näistäkin ihmisistä huolehtiminen. Jos vapaakirkkojen tilanne olisi nykyistä parempi, voisi edessä olla kirkosta kirkkokiintiin siirtymisen aalto. Kun vapaakirkkoillakin on ongelmia, voi käydä niin, että kirkottomien kristittyjen määrä kasvaa.

Kantakaa siis vastuunne koko laumasta, paimenet ja tehkää se oikein! Älkää seikkailko rajoja koetellen, älkää mielistelkö yhteiskuntaa. Tehkää työnne Jumalan kasvojen edessä ihmisten pelastukseksi.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Anna anteeksi

Vain kaksi sanaa ”anna anteeksi” ja juuri ne ovat Jumalan edessä mitä tärkeimmät sanat (vrt. Hoos. 14:3).

”Anna anteeksi” on rukouselämän perusrukous. Voin lähestyä Jumalaa vain siksi, että hän on valmis antamaan minulle kaiken anteeksi. Vain hän päästää minut vapaaksi syntieni tuomasta syyllisyydestä ja tuomiosta.

Jumala voi kuulla ja kuulee minua vain siksi, että hän antaa minulle anteeksi. Ohi tai ilman anteeksiantamista minulla ei koskaan voi olla lapsenomaista yhteyttä elävään Jumalaan.

Toisaalta enhän voi tuota rukousta ruukoilla aidosti, ellen ole nähnyt jotain oman sydämeni pysyvistä pahuudesta. Hyvä ja onnistunut ihminen ei omasta mielestään tarvitse tällaista rukousta.

Jo kauan sitten sisintäni kosketti Salomon viisi kertaa toistama nöyrä pyyntö temppelein vihkirukouksessa: ”Anna anteeksi” (1. Kun. 8:30, 34, 36, 39, 50). Samalla Salomo tunnusti Jumalan edessä, että Jumala yksin tuntee kaikkien ihmisten sydämet (8:30). Jumala myös näkee, ettei ole ihmistä, joka ei syntiä tee (8:46). En voi toistaa liian usein tätä Salomon pyyntöä, joka on sama pyyntö kuin ”Herra armahda”.

Yhteyteni Jumalaan ei perustu siihen, millainen minä olen, mitä minä teen tai saan aikaan ja millaisia hedelmiä kannan. Jumala tietää kaiken minusta. Yhteys perustuu, se alkaa ja joka hetki toteutuu siinä, että Jumala loputtomassa kärsivällisyydessään antaa kaiken minulle anteeksi ja näin armahtaa minua. Hän peittää minut pyhyydeltään Poikansa Kristuksen sijais-

sovituksen suojaan. Hän katsoo minuun sen läpi, mitä Jeesus teki puolestani Golgatan ristillä.

Minun osuuteni on luottaa Kristuksen sovitustekoon. Katson siihen kuten autiomaassa kerran katsottiin pronssikäärmeeseen (4. Moos. 21:9). Anon armoa ja anteeksiantoa ja samalla harjoittelen siihen luottamista (Joh. 3:14–15).

Kuten synti on aina minun elämässäni vaikuttava voima, niin on myös tarve ottaa vastaan Jumalalta hänen anteeksiantamuksensa. Siksi rukous ”anna anteeksi” on ensimmäinen rukoukseni, vaikka sitä en suinkaan aina ole tiedostanut. Siihen johdattaa myös Jeesus joka kerta kun rukoilin ”Isä meidän”-rukouksen.

Anteeksiantamuksen ansiosta olen Jumalan lapsi. Saan aamulla herätä siihen tietoisuuteen, että kaikki on anteeksi annettu ja voin käydä päivän tehtäviin anteeksi saaneena ihmisenä. ”Autuaita ne, joiden pahat teot on annettu anteeksi ja joiden synnit on pyyhitty pois” (Room. 4:7).

Kuinka suurenmoista olisikaan, jos elämässäni toteutuisi myös se Hesekielin sana, että kun Herra antaa anteeksi kaiken, mitä olen tehnyt, niin silloin muistan syntini ja häpeän niitä niin, etten voi suutani avata (Hes. 16:63).

”Syntien anteeksiantamus on loukkaamaton ja muuttumaton. Turvatkaamme siihen. Pitäkäämme tätä lahjaa kaikkia muita kalliimpana, vieläpä halveksikaamme tämän lahjan rinnalla kaikkia muita, niin suuria ja loistavia kuin ovatkin”, sanoi Luther.

Olavi Peltola

Isä meidän – kuudes rukous:

Äläkä saata meitä kiusaukseen

Jos minä todella olen rukoillut ”Anna meille meidän syntimme anteeksi”, olen saanut sen lohdutuksen, että kaikki on annettu minulle anteeksi ja Jumala on minuun tyytyväinen rakkaan Poikansa sovitystyön tähden. Silloin sydämeni ensimmäinen ja harras huokaus on, etten enää tee syntiä armollista Isääni vastaan. Sydämeni alkaa rukoilla: *Äläkä saata meitä kiusaukseen.* Auta minua, rakas Jumala, etten enää tee syntiä sinua vastaan!

Herra näkee kaiken. Hän tuntee ihmisen salaisuudet ja tietää, onko sinulla, joka luet tätä, todella hätä päästä synneistäsi vai tahdotko vain välttää rangaistuksen.

Jeesus sanoo: ”Juuri sydämestähän lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, siveettömyys, varkaudet, ahneus, häijyys, vilppi, irstaus, pahansuopuus, herjaus, ylpeys ja uhmamieli” (Matt.15:19; Mark.7:21,22).

Katso, mikä pohjaton myrkyn lähde, mikä hirvittävä käärmeen pesä on ihmisydän! Emmekö me tunnekin näin päivittäin? Mitä kaikki uskovat huokaavat? Eivätkö juuri pahoja ajatuksia, kavalaa sydäntä?

Ihminen vaikennee kuitenkin usein siitä, mitä sisällä liikkuu. Syynä on se, ettei hän ikään kuin saata uskoa, että niin kauheita ajatuksia voi olla ihmisen sydämessä.

Luther sanoo: ”Mitä enemmän evankeliumin valoa, sitä enemmän lain valoa, ja mitä enemmän lain valoa, sitä enemmän koetaan syntiä, niin ettei kukaan koe pahaa niin voimakkaasti kuin suurin pyhimys.”

Niin myös Pretorius sanoo: ”Kaikkein hengellisimmät, ne joissa Jumalan pelko ja

rakkaus ovat voimakkaimmillaan, tuntevat pahankin voimakkaimmin.”

Samasta puhuu myös ystävämme Huhn: ”Tämän ovat kaikkein pyhimmät ja hengellisimmät tunteneet kaikkina aikoina. Juuri pyhimpinä ja hengellisimpinä hetkinään he tuntevat lihansa kauheimpien kiusausten ja ahdistusten riehuvan kaksin, jopa kolminkertaisin voimin.”

Herra opettaa meille, *ettei meillä itsesämme ole voimaa vastustaa kiusauksia*, koska hän on opettanut meitä rukoilemaan tämän rukouksen. Se ilmenee selvästi niistä konkreettisista sanoista, joita hän käyttää. Hän ei sano: *Auta meitä* taisteluisamme kiusauksia vastaan, vaan hän opettaa meitä sanomaan: *Äläkä saata meitä kiusaukseen.*

Tämä tarkoittaa: Jos sinä saatat meidät kiusaukseen, me lankeamme siihen. Säätä meitä kiusauksilta, älä päästä meitä taisteluun, sillä meillä ei ole voimaa, me hukumme.

Mutta meillä ei ole sellaista ylipappia, joka ei ymmärtäisi meidän vajavuusiamme, vaan sellainen, jota on koeteltu samalla tavalla kuin meitäkin; hän vain ei tehnyt syntiä (Hepr. 4:15). Koska hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, hän voi auttaa kiusattuja (Hepr. 2:18). Astukaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen (Hepr. 4:16). Meidän tulee siksi varoa sekä suruttomuutta että toivottomuutta ja rukoilla ahkerasti ja rohkeasti: *Äläkä saata meitä kiusaukseen!*

C.O. Rosenius
Otteita kirjasta Fader vår
(Suom. Kaija Kallioinen)

Mitä vapaus merkitsee?

Vapaudella ymmärrämme monenlaisia asioita. Eräs juuri lukionsa päättänyt nuori teki oman kalenterin seinälleen ja valitsi päiväristään itse tekemänsä tekstin: ”Ikuisen vapaapäivä.” Hän koki vapauden koittaneen, kun koulu vihdoinkin loppui kahden toista vuoden ponnistelun jälkeen.

Vankilatuomionsa kärsinyt kokee vapaaksi pääsynsä mm. siinä, että elämässä ei enää ole kaltereita ikkunoissa eikä enää ole muusta yhteiskunnasta erottavaa porttia.

Filosofit ovat kautta aikojen pohtineet vapauden eri muotoja ja sitä, onko ihminen vapaa. Kouluajan filosofoinnista muistuu mieleeni luokkatoverini jostain löytämät sanat: ”Tietä käyden tien on vanki, vapaa on vain umpihanki.”

Monet sodan kokeneet suomalaiset näkevät vapauden sinivalkoisena, siniristilipun alla olevana asiana. Vapaus on itsenäisyyttä ilman vieraan vallan valtaa.

Entisaikojen orjat tiesivät myös, mitä merkitsee, jos joku ostaa heidät vapaaksi.

Jotkut idän uskonnot opettavat, että vapaus tulee vasta sitten, kun pääsee eroon jälleensyntymiskierteestä ja pääsee nirvanaan – johonkin epätodellisen hyvään oloon. Heidän käsityksensä mukaanhan hyvin elänyt syntyy seuraavassa elämässä vähän parempaan osaan ja huonosti elänyt syntyy huonoon osaan. Vain kyllin hyvin elänyt pääsee vihdoinkin vapauteen.

Vapaus on kielessämme pääsääntöisesti positiivinen, myönteinen käsite ja asia: meillä on uskonnonvapaus, omantunnonvapaus, mielipiteen ilmaisun vapaus eli sananvapaus.

Mutta kenelläkään ei ole vapautta teh-

dä mitä hyvänsä. Sen lisäksi, että meillä on vapaus monessa asiassa, meillä on myös vastuu.

Pieni vauva, pikkuinen lapsi, on vastuuton. Jos hän rikkoo yhteisiä sääntöjä tai tekee mitä tahansa, hänellä ei ole vastuuta, koska hänellä ei ole vielä kylliksi ymmärrystä. Vastuu on silloin hänen vanhemmiltaan ja huoltajillaan.

Kolme vapauteen liittyvää asiaa

Huomaamme tästä, että ainakin kolme asiaa liittyy yhteen: Vapaus, vastuu ja ymmärrys.

Kun lapsi kasvaa, vanhemmat ja sitten myös koulu opettavat häntä, että hän voisi ymmärtää. Ymmärryksen lisääntyessä vastuu lisääntyy. Vastuun lisääntyessä nuori saa tiettyjä vapauksia.

Mitä sitten on kristityn vapaus?

Siinä on monta eri puolta. Kun joku uskoo Jeesukseen omana Vapahtajanaan, voimme verrata sen merkitystä vankilasta pääsyyn. Ihminen, joka ei tunne Jeesusta tai ei tiedä häntä tarvitsevansa, on aivan kuin vanki. Hän on synnin vankilassa.

Ihminen ei aina näe eikä huomaa sitä, että on vankina. Hän luulee, että se on ainoa elämäntapa. Mutta jos hän kuulee viestin siitä, että on olemassa elämää ilman kaltereita, että on olemassa elämää, missä ovet ovat auki, hän rupeaa kaipaamaan siihen toisenlaiseen elämään, vapauteen. Hän alkaa tarkastella omaa elämäänsä jotta näkisi, onko hän vanki.

Me kaikki olemme synnin alaisia, synnin vankilassa. Jos joku ei sitä usko, voi

kokeilla, pystyykö elämään päivää, viikkoa tai kuukautta niin, että tekee, ajattelee ja asennoituu kaikkiin asioihin ja ihmisiin sydämellisellä rakkaudella ja hyvydellä.

Kristityn vapaus on myös verrattavissa siihen, mitä orja kokee, kun hänet ostetaan vapaaksi. Ei enää kahleita, ei enää toisen orjuuttamana pakkotyötä.

Kristityn vapaus on verrattavissa myös valtion itsenäistymiseen: Ei olla enää vieraan vallan alla, ei enää sortajan vallan alla. Saa nostaa salkoon ristilipun: ”Voitollippumme risti on ja Jeesus on Kuninkaamme.”

Millä tavalla kristitty on vapaa?

Millä tavalla Jeesuksen oma on vapaa, jos hän ei ole enää synnin orja? Eikö hän enää ole syntinen? Eikö hän enää tee vääriä valintoja? Mikä tekee kristitystä, Jeesuksen opetuslapsesta vapaan ihmisen?

Ihmisen tekee vapaaksi se, että Jeesus on ostanut ja voittanut hänet vapaaksi synnin vankilasta ristillä tapahtuneen sovituskuoleman hinnalla. Jeesus on vapauttanut hänet vieraan vallan alaisuudesta ja ottanut omaan valtakuntaansa ja omaan perheväkeensä.

Mutta miten sen synnin laita sitten on? Tekeekö kristitty syntiä, jos hänet on kerän vapautettu synnin vankilasta? Tekee! Tämän elämän ajan. Sillä ei ole yhtään jumalatonta eikä kristittyä, joka ei tekisi syntiä.

Mutta kristityn vapaus on siinä, että hän on saanut ja saa kaiken anteeksi. Jumala poistaa syyllisyyden Jeesuksen tähden. Kristitty on vapaa siksi, että hän on myöntänyt ja myöntää totuuden itsestään ja on siten Jumalan kanssa samaa mieltä omasta syntisyydestään ja pyytää Jeesusta apuun. Totuus tekee vapaaksi. Jeesus auttaa. Jeesus auttaa antamalla synnit anteeksi joka päivä ja joka hetki.

Jeesuksen sovituskuolema ristillä teki

mahdolliseksi sen, että voimme saada syntimme anteeksi. Muuta pelastusta synnin vallasta ja orjuudesta ei ole.

Aamoksen kirjassa Jumala sanoo: ”Vie pois minun edestäni virttesi pauhina, en tahdo kuulla harppujesi soittoa, mutta vanhurskaus virratkoon kuin vesi...” Kristuksen vanhurskaus!

Jumalalle ei kelpaa mikään muu. Hän uhraisi oman Poikansa. Jumala sanoo: ”Katsokaa minun rakasta Poikaani, Häneen minä olen mielistynyt. Mikään muu ei minulle kelpaa.”

Pelastuaksemme tämän elämän jälkeen iankaikkiseen elämään, taivaaseen, meillä tulee olla usko Jeesukseen, Jumalan ainoaan Poikaan. Kun Hän tekee meidät vapaiksi, me tulemme todellisesti vapaiksi, vapaiksi synnin syyllisyydestä ja Jumalan vihan alaisuudesta.

Jeesuksen omat saavat tulla sellaisen lapsen kaltaiseksi, joka on pelastukseen nähden vastuusta vapaa.

Usein Jumala näyttää vaikuttavan omissaan vastuuta lähimmäisistä. Sillä ei ole kuitenkaan mitään tekemistä pelastuksemme kanssa. Kun olemme Jeesuksen Kristuksen omat, ei kukaan voi meitä tuomita sillä ”niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat”.

Kun kysyy rippikoulunsa aloittavilta nuorilta, kuka pääsee taivaaseen, niin monet vastaavat, että se, joka täyttää kymmenen käskyä.

Kun rippikoulu on loppumassa ja tehdään tuo sama kysymys, suurin osa vastaa jo oikein: Se, joka uskoo Jeesukseen, se pääsee taivaaseen.

Kristityn vapaus, ihmisen sisäinen vapaus, on siis täysin riippuvainen siitä, mitä Jeesus hänelle merkitsee. Jeesus tuo rauhan, syntien anteeksiantamuksen ja ilon, joka ei ole riippuvaista ulkonaisista olosuhteista.

Vuokko Jokinen

Kiusatun julistajan avoin tunnustus ystävien merkityksestä

”Ole minulle armollinen, Herra, minä olen nääntynyt. Paranna minut, Herra, tuska polttaa minun luissani” (Ps. 6:3).

Herra painoi minut viisautensa ja rakkaudessaan. Sitä en kuitenkaan silloin sairavuoteella ymmärtänyt. Viruin siinä kuukausia. Kävin taakaksi lääkäreille, sairaanhoitajille ja omaisille, mutta eniten kuormaksi itselleni.

Näköalat Jumalaan päin pimenivät lopulta kokonaan. Raamattua en uskaltanut ottaa käteeni. Jos otin ja luin, mistä luin, kävi tuntoni läpi pelottava tuomio joka lauseesta: Sinä olet tuhlanut armon. Kuulut niihin, joita on madotonta enää pelastaa (Hepr. 6: 4). Sinulle ei ole enää olemassa uhria syntiesi edestä, vaan kauhea tuomion odotus ja kiivauden tuli. Olet Esaun kaltainen, joka hylättiin, vaikka hän kyynelin pyysi siunausta.

Olin joskus ennen saarnannut toisille: ”Ette te itse osaa syntejänne katua.” Nyt koin sen itse. Ja katumattoman syntisen kohtalo on kauhea kun on elävän ja vihoitetun Jumalan edessä. Se, mitä sellaisessa tilanteessa hädissään ajattelee ja havittelee on luonteeltaan sen kaltaista, ettei sitä rohkene paperille panna. Sen vain voin todistaa, että se on esimakua pimeydestä, jossa on itku ja hammasten kiristys. Se on osallisuutta siihen tuskaan, josta Raamattu sanoo: ”Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin” (Hepr. 10: 31). Vain todistaa, etteivät siihen tuskaan tuo apua mitkään apteekin lääkkeet eikä paraskaan hoito.

Tuollaiseen toivottomaan tilaan voi tuoda lohdutusta vain sellainen ystävä, joka näkee kuolemassa elämää ja kirottuna olemisessa Herran työtä – ystävä, joka ei

väsy rukoilemasta ja Herraan luottamasta silloinkaan, kun itseltä on jo kaikki toivo pelastetuksi tulemisesta mennyt.

Vanhosten ystävien lähde tuli uusia

Ihmeellistä armoa ja rakkautta oli kohdallani se, että minulle vielä annettiin uusia ystäviä, kasvoiltaan tuntemattomiakin. Eräs kaikkein uskollisimpia niiden esirukoilijoitteini joukosta, joiden sydämelle Herra huonot asiansi laski, kirjoitti yksinäisyteeni ja pimeyteeni viisi kuukautta kestäneen eristetynä oloni yhä jatkuessa:

”Meissä vallitsee kuoleman näköalat, mutta ne ovat voittoa, kun Kristus on elämä meille kuoleman lapsille.”

Mutta kirjeen lopussa sanottiin: ”En ole osannut nyt rukoillakaan, mutta Kristus rukoilee Isän oikealla puolella, rukoilee minunkin rukoukseni sinun puolestasi. Riehkukoon sitten maailma ja riehkukoon kuolema.”

Nuo ovat väkeviä todistuksen sanoja Kristuksesta, yhteisestä välimehestämme ja esirukoilijastamme.

Olin ollut kuin hetteisen suon silmässä upoksiin painuva vaeltaja, jonka leukaan asti likainen vesi oli jo noussut uhaten millä hetkellä tahansa tunkeutua tukehduttavana suusta sisään. Mutta edellä mainitun kirjeen saatua aloin toivottomuudessanikin tuntea jotain lujaa pohjaa uupunneitten jalkojeni alla suon syvissä pohjamudissakin: Kristus rukoilee taivaassa puolestani kun ystäväkään ei enää jaksa, vaan väsy näin epäuskoiseen ja parantumattomaan raukaan.

Se oli ensimmäinen masentunutta ja toivotonta mieltäni rohkaiseva todistus elävästä Kristuksesta, jonka kosketuksesta väsynyt sai kipinän sydämeensä ja voimaa yrittää uudelleen tai paremminkin alkamaan taas kaiken menettäneenä ihan alusta. Kesti tosin vielä kuukausia ennen kuin lopullisesti pääsin suon silmästä ylös.

Sen voin todistaa, ettei sielunmasennuksessa ja epäuskon vankeudessa auta mikään muu kuin armo, se lupa, että saa nostaa vaikka hätäisenkin katseen Jumalan Kristukseen.

Hän toimii elävänä aina. Kaikki muu apu on turha. Synkistä yöstä ja varmasta hukkumisen vaarasta auttaa yksin Kristus. Autuas se ystävä, joka toiselle saa tämän kirkastetuksi, niin että sielu voi laulaa: ”Paula on rikki ja lintu on vapaa.”

E. W. Pakkala

Kirjassa He lähtivät sana jäi. 1961

Tänä vuonna on kulunut 130 vuotta Ernst Werner Pakkalan syntymästä. Pakkala syntyi Turussa 1878. Hänen isänsä oli vähän viinaan menevä. Pojan äiti oli murheiden painama ihminen, hengellisesti lähellä evankelisia. Hän opetti pojalleen lauluja Siionin Kanteleesta. Niistä muodostui pojalle elinikäinen hengellinen lähde.

Opiskeluaikanaan Helsingissä Pakkala liikkui evankelisissa piireissä mutta siirtyi myöhemmin heränneiden yhteyksiin. Hänen julistuksestaan on sanottu, että se kuitenkin aina oli ”herännäisyyttä vapautuneempaa”.

Jonnekin näiden herätysliikkeen väliimaastoon Pakkala – monien sairauksijaksojensa paineessa – rakensi oman Kristus-keskeisen julistuksensa sisällön, jonka pysyvä siunaus levisi 30 vuoden ajan poikkeuksellisen voimakkaasti yli Suomen. Pakkala kuoli 1945.

Erkki Leminen halvasta armosta

Jotkut sanovat, että minä en sano syntiä synniksi. He odottavat varmaan, että keskikalja, kuvaruutu, tanssi ja rakastelu tulisivat totisesti teitatuksi ja tuhat muuta tuhmua luetelluksi.

Mutta miksi matkisin monia? Miksi raapisin pintaa, kun syyt ovat syvällä? Kun syöpä on sisällä. Ja olenhan sentään syntien emon – rakkaudettomuuden – usein synniksi sanonut, sen, jolla on paljon pentuja ja joka poikii jatkuvasti.

Sanojat vihjailevat, että julistan halpaa armoa. He odottavat varmaan, että joka toisessa sanassa olisi laki ja joka toisessa armo, toisessa kädessä kirves, toisessa sidepakkaus. He ajattelevat varmaan, että jos ihmisellä on tosiparannuksen etutalutusmaksu, niin taivas lainaa loput.

Mutta tällä kohtaa olen luja. En suostu sanojan sanojen alle, en! Halpa olen itse ja monessa puuttuvainen, mutta Jumalan armosta ajattelen ja sanon, että se riittää kaikille kysyjille, koska se on kallis armo!

Pelastus ei ole Jumalan ja ihmisen perustama pelastusosakeyhtiö, vaan kokonaan Jumalan lahjaa. Se on pelkkää armoa. Me olemme kalliisti ostetut.

Sanon Paavalin sanoilla ”En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa” (Gal. 2) ja ”armosta te olette pelastetut” (Ef. 2).

Halpaa armoa julistaa mielestäni se, joka panee ihmisen töihin eikä luota Jumalan tekoon – jumalattoman vanhurskauttamiseen uskon kautta, vaan tarjoaa ihmisen vaivaisia pennejä miljardivelkojen maksuksi.

Kalliin armon tunnossa lauletaan ”Maksettu on velkani mun, ylistys olkoon ristinnaulitun”. Silleen minäkin laulelen, vaikka särisevällä äänellä ja itkuisesti.

Sana-lehti 49/1987

Publikaanin vanhurskauttaminen – mitä se meille kertoo? Luuk. 18:9–14

”Kaksi miestä meni temppeliin rukoilemaan. Toinen oli fariseus, toinen publikaani. Fariseus asettui paikalleen seisomaan ja rukoili itsekseen: ’Jumala, minä kiitän sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, rosvot, huijarit, huorintekijät tai vaikkapa tuo publikaani. Minä paastotan kahdesti viikossa ja maksan kymmenykset kaikesta, siitäkkin mitä ostan.’” (Luuk. 18:10–12.)

Fariseuksella oli sellainen käsitys ja tunne, että oli parempi kuin muut ihmiset. Tällainen käsitys ja tunne osoittaa fariseuksen – ja kenen tahansa Jumalaan uskovaa ihmisen – olevan hengellisesti aivan sokea.

Itseään muita parempina pitäviä on kristittyjenkin joukossa aika paljon. Aina he eivät puhu muiden kuullen omasta paremmuudestaan, mutta heidän sisäinen asenteensa onkin se merkittävä ja sitä Jumala tarkkaa. Ne, joiden omatunto vielä näkee edes osittain totuuden, kokevat olonsa usein vaivatuksi ja jopa hävettäväksi tällaisten ”onnistuneiden” lähellä.

Mies pakanoiden esipihalla

On kuvaavaa, että publikaani seisoi Jeesuksen vertauksen mukaan ”taempana”.

”Taempana” tarkoittaa, että publikaani ei seissyt fariseuksen lähetyvillä. Tarkasti ottaen kreikankielisessä tekstissä sanotaan tällä kohtaa, että publikaani ”seisoi kaukana alhaalla”.

Tällä sanavalinnalla Jeesus ilmeisesti tarkoitti, että publikaani ei uskaltanut menemään fariseuksen perässä ylös temppelin pyhälle alueelle, missä hyvät ihmiset rukoilivat, vaan hän jäi ”alas”, luultavasti

pakanoiden esipihalle. Tämä osa temppeliä toimi juhla-aikoina myyntitorina (Matt. 21:12) ja muina aikoina se oli raajarikkoisten, kerjäläisten ja muiden vaillinaisten oleskelupaikkana.

Sinne ”alas” rampojen ja köyhien keskelle publikaani Jeesuksen sanojen mukaan jäi. Mutta sielläkään hän ”ei tohtinut edes kohottaa katsettaan taivasta kohti vaan löi rintaansa ja sanoi: ’Jumala, ole minulle syntiselle armollinen’” (Luuk. 18:13).

Publikaani tiesi, että hänen elämänsä sisältö oli aivan muuta kuin mitä Jumala laissaan vaati. Siksi hän ei ”tohtinut”, hän ei uskaltanut kohottaa katsetta kohti taivasta, katsoa Jumalaa silmiin, vaan hän seisoi silmät maahan luotuina ja löi rintaansa.

Näin koko hänen olemuksensa kertoi siitä, miten hyvin hän oli selvillä omasta syyllisestä tilastaan pyhän Jumalan edessä. Hän oli syntinen. Rukoillessaan hän ei peitellyt tätä asiaa, mutta hän rohkeni silti rukoilla ja jopa pyytää Jumalalta armoa. Tässä muodossa Jeesus asetti hänet esikuvaksi kuulijoilleen ja kaikkien aikojen ihmisille.

Kun Jeesus pani publikaanin suuhun rukouksen ja vieläpä rukouksen armon saamiseksi, hän opetti ja rohkaisi kaikkia ”kaukana alhaalla” olevia ja huonoiksi itsensä tuntevia rukoilemaan ja pyytämään Jumalalta armoa. Tärkeää ei ole, että pystytte tulemaan esille, tärkeää ei ole, että te pystytte kertomaan joistakin hyvistä teoistanne, tärkeää ei ole, minkä vaikutelman te annatte niille, jotka teitä katsovat ja arvioivat. Tärkeää on se, että te tunnettu syylli-

syytteen ja luotate Jumalan armollisuuteen.

Tämän suurempaa rohkaisua omaa syntisyyttään murehtiville ja pyhistä ihmisistä kauas taakse jääneille ei juuri voi olla.

Armo on anteeksi saamista Kristuksen tähden

Tässä oleva kreikan kielen armo-sana *ilasteeti* on harvinainen. Se tarkoittaa Jumalan armoa siinä merkityksessä, että Jumala antaa anteeksi sovituksen perusteella.

Tämän erikoisen armo-sanana voisi kääntää myös näin: Hän ”*antaa suojaksi sovituksen*”. Ihmeellinen sana! Kun pyydämme armoa, me pyydämme, että Jumala antaisi meille suojaksi Jeesuksen lunastustyön, hänen verensä, sijaiskuolemansa.

Jeesuksen mukaan syntinen publikaani uskoi ja hänen uskonsa sisältö oli uskoa sovituksen, jonka perusteella Jumala voi armahtaa jumalattoman.

Vertauksen kerrottuaan Jeesus antoi kuulijoilleen äärettömän arvokkaan ilmoituksen. Hän paljasti, miten Jumala suhtautui näihin kahteen esimerkkihenkilöön.

Jeesuksen kuulijoilla oli tietysti omat käsityksensä sen perusteella, mitä heille oli laista opetettu. Mutta nyt kuultiin Jumalan Pojan ilmoitus: ”Minä sanon teille: hän (publikaani) lähti kotiinsa vanhurskaana, tuo toinen ei” (Luuk. 18:14).

Nämä ihmisten hyvät ja huonot teot syrjään heittävä ja Jumalan armon suuruutta ja ainutlaatuisuutta merkitystä korottava ilmoitus on vertauksen huippu ja Jeesuksen sanoman pääasia.

Publikaani oli syntinen. Hän tiesi sen itse, fariseus tiesi sen myös ja Jumala tiesi sen. Kaikille oli selvää, että publikaani oli syntinen.

Mutta tämä ei ollut miehen loppu. Kun hän lähti tempelialueelta kotiinsa, Jumala oli vanhurskauttanut hänet.

Kreikan kielessä on tällä kohtaa sana *dedikaioomenos*, joka ei jätä tulkinnoille sijaa. Publikaani oli *vanhurskautettu*. Hänen suhteensa Jumalaan oli korjattu. Tämän kertomalla Jeesus julisti ja julistaa: ”Katsokaa, mitä Jumala tekee syntisille, jotka turvautuvat häneen.”

Jumalan armon luonne kuohuttaa monien mieltä

Monille Jeesuksen kuulijoille puhe publikaanin vanhurskauttamisesta oli vastenmielinen ja kuohuttava. Yhä vielä ajatusta vastaan noustaan, varsinkin jos vertaus siirretään Jerusalemin temppeleistä meidän aikamme seurakuntiin, tuntemiimme ihmisiin, itseemme. Kun nykyajan ihmiset kuulevat Jumalan vanhurskauttavan jumalattoman, he usein jollakin tavalla hätääntyvät ja kokevat, ettei näin voi olla eikä näin voida tehdä. Ei Jumala voi lakaista syntejä maton alle ja tehdä hyvää aivan huonoille.

Hätääntyessään ihmiset kokevat puolustavansa Jumalaa, Jumalan pyhyttä ja Raamatun kirjoituksia. Mutta itse asiassa ihmiset armon torjuessaan ylenkatsovat Jumalan Pojan sovitusosan eivätkä anna sen valtavan merkityksen vaikuttaa ihmisten elämässä. Surullisen monet vastustavat Jumalan suurta pelastustekoa vaikka luulevat sillä puolustavansa Jumalan kunniaa ja pyhää tahtoa.

Jeesuksen kertomus publikaanin vanhurskauttamisesta on yksi niistä voimakkaista Uuden testamentin kohdista, jotka osoittavat, ettei Paavali ”aloittanut” kristinuskkoa, niin kuin monet teologit nykyisin väittävät, eikä Paavali keksinyt oppia jumalattoman vanhurskauttamisesta.

Jeesus käytti kyllä eri sanoja kuin Paavali, mutta asia oli heillä kummallakin sama: ”Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan” (Matt. 18:11).

Per-Olof Malk

Pelastuksen ihme Vanhan testamentin laissa

Katsotaan asiaa ensin seuraavalla tavalla: Kauhea sairaus uhkaa maailmaa. Se on hirveämpi kuin lintuinfluenssa.

Sairauden syntyperää ei tunneta, ja se on erittäin herkkä tarttumaan ihmiseltä toiseen eikä siihen ole mitään lääkettä. Sairaudesta alkaa siten, että ihoon ilmestyy merkillisiä rakkuloita, jotka leviävät nopeasti ruumiissa.

Hallitus on määrännyt kaikki tartunnan saaneet ilmoittautumaan epidemiakeskukseen, jotka on perustettu tämän sairauden tähden. Jokaisessa kaupungissa on keskuksesta virallinen ylilääkäri, joka tarkistaa jokaisen potilaan.

Lisäksi on säädetty laki, että jokaisen, joka havaitsee ihossaan näitä oireita, on viipymättä ilmoittauduttava epidemiakeskukseen. Jos sairaus todetaan olevan tämä kammottava tauti, potilas on lähetettävä eristysleirille odottamaan kuolemaansa muiden samanlaisten onnettomien ihmisten kanssa...

Sitten eräänä aamuna...

Ja sitten – eräänä aamuna sinä huomaat kauhukseksi, että ihoosi on tullut tuollaisia outoja rakkuloita. En kai vaan minä? Miten minulle käy? Miten käy perheelleni, jos isä joutuu kuoleman leiriin? Ei, ei, ei.

Peittelet sairastuneita paikkoja siirtääksesi totuuden päivää ja voittaaksesi aikaa. Sairaudesta leviää, mutta päätät olla perheesi kanssa viimeiseen asti, etkä kerro kenellekään. Se on vastoin määräyksiä, mutta olet täysin epätoivoinen.

Lopulta kuitenkin, kun perheesikin taitaa jo aavistaa, et enää pysty peittelemään

itseäsi. Et jaksa enää. Sinun on tunnustettava totuus. Olet saanut tuon kammottavan kuolemataudin.

Alat hyvästellä perhettäsi. Anteeksi. Isä lähtee nyt. Hyvästi rakkaani... Jätät epätoivoinen perheesi ja lähdet itkien epidemiakeskukseen.

Laahustat vastaanottohuoneeseen. Odotussalissa istuu muutamia ihmisiä. Sinuun verrattuna terveen näköisiä. Voi sinua raukkaa! Vastaanottohuoneesta kuuluu oven läpi ylilääkärin tuomio jollekin: ”Olet sairas – joudut eristysleirille.” Siis tuomio. Seuraava potilas. Sama tuomio.

Odotat kauhusta jähmettyneenä. Sinä olet seuraava. Haluaisit paeta, mutta olet kangistunut kauhusta. Mitä tuo ylilääkäri sinulle sanoo nähdessään kauhean tilasi?

Seuraava! Kuin unessa laahustat sisään. Riisu vaatteesi! Riisuudut ja istut tuolille. Suljet silmäsi häpeästä. Sano se. Sano nopeasti, että olen kuolemaan tuomittu. Huuda jo, että miksi tulet nyt vasta... Voi Jeesus – armahda minua.

Kuluu aikaa. Kuin iäisyys. Kaikki on ihmeen hiljaista. Lääkärin askeleet kiertävät ympärilläsi. Sitten – kuulet laupiaan äänen puhuvan. Ylilääkäri sanoo aivan rauhallisesti: Sinä olet kyllä aivan sairas, ja täysin tämän sairauden peitossa. Mutta... minulla ei ole muuta mahdollisuutta... kuin *julistaa sinut silti täysin terveeksi*. Mene takaisin kotiisi. Minä kirjoitan sinulle terveen todistuksen!

Mitä on tapahtunut? Ei tämä voi olla totta. Olenko minä terve? Minä, joka olen sairaista sairain? Eihän tällaista voi tapahtua!

Jumalattoman vanhurskautus

Tällaista mielikuvituksellista tapahtumaa ei oikeasti elämässä koskaan tapahdu. Eihän? Mutta ei tämä ole mielikuvitusta, sillä juuri tällainen tapahtuma on *Raamatun keskeisin sanoma*. Sitä kutsutaan *jumalattoman ihmisen vanhurskauttamiseksi* ja sen keskeistä tapahtumaa *ristin hullutukseksi!*

Tapahtuma on kirjoitettu Mooseksen laissa säädöksenä siitä, mitä tapahtuu, kun ihminen saa pitalitartunnan. (Pitali on Raamatussa *synnin vertauskuva*). Tämä laki on kirjoitettu 3. Moos. 13:1–13 (KR 38):

”Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen ’Jos jonkun ihoon tulee nystyrä tai ihottuma tai vaalea pilkku, niinkuin pitalitauti olisi tulemassa hänen ihoonsa, vietäköön hänet pappi Aaronin tai jonkun hänen poikansa, pappien, eteen.

Ja jos pappi tarkastaessaan sairasta paikkaa ihossa huomaa, että karvat sairaassa paikassa ovat muuttuneet valkoisiksi ja että se paikka näyttää muuta ihoa matalammalta, on se pitalitautia; ja niin pian kuin pappi on sen huomannut, julistakoon hän hänet saastaiseksi. –

Ja jos pappi tarkastaessaan huomaa ihossa valkoisen nystyrän, jonka kohdalta karvat ovat muuttuneet valkoisiksi, ja liikaa lihaa kasvavan nystyrään, on hänen ihossaan jo vanha pitali, ja sen tähden pappi julistakoon hänet saastaiseksi älköönkään enää sulkeko häntä sisälle, sillä hän on saastainen.

Tähän asti ei tässä laissa ole mitään ihmeellistä. Mutta laki jatkuu:

Ja jos pitali puhkeaa ihossa, niin että se peittää sairaan koko ihon päästä jalkoihin asti, mihin pappi katsokoonkin, ja jos pappi tarkastaessaan huomaa pitalin peittävän koko ihon, niin julistakoon hän sairaan puhtaaksi; hän on kokonansa muuttunut valkoiseksi ja on puhdas.

Jumala pukee syntisen ihmisen Kristuksen täydelliseen puhtauteen

Mielestäni tämä on eräs häkellyttävimpiä Raamatun tekstejä, mitä Jumala on koskaan antanut.

Jos sinä siis olet syntinen, niin olet saastainen ja kadotettu. Mutta jos olet niin syntinen, että olet täysin sairas ihminen, jumalaton ja kurja, toivoton synnintekijä ilman yhtään tervettä paikkaa, ja menet papin luo, niin ylimmäisen papin Jeesuksen luona sinut onkin julistettava puhtaaksi.

Olet kokonaan valkoinen! Jumala näkee sinut Kristuksen verellä pestynä puhtaana, ja lumivalkoisena. Sinä olet sairas, mutta oleellista on se, että Jumala katsoo sinut puhtaaksi! Koska hän asettaa sinut Kristukseen ja pukee hänen valkeat vaatteensa sinun päällesi.

Kun ihminen elää lähellä Jeesusta, niin hänestä tulee – yllätys, yllätys – tällainen läpensä syntinen ihminen. Vasta Jeesuksen armo ja Jumalan pyhyiden ja rakkauten tunteminen valaisee Pyhässä Hengessä ihmisen sisäiset silmät näkemään oman todellisen kadotetun tilansa Jumalan edessä. Eikä tämä Hengen läpivalaisu tapahdu ainoastaan uskoon tullessa, vaan jokaisena päivänä syventyen, jos saamme elää lähellä Herraa.

Mutta sama Pyhä Henki näyttää myös (synnin lisäksi) Kristuksen vanhurskauten... sen, että Hän, Kristus, on mennyt Isän tykö, ja että hän on meidän vanhurskautemme Isän edessä. Tätä merkitsee jumalattoman vanhurskauttaminen!

Silloin tästä sairaasta tulee ihminen, joka Jeesuksesta puhuessaan tuntee Johanneksen lailla: ”Hänen kenkänsä paulaakaan en minä ole kelvollinen maahan kumartuneena päästämään...”

Jouko Nieminen

100 vuotta Martti Simojen syntymästä

”Jumala itse toimii julistetussa sovituksen sanassa”

Meidän on vaikea ymmärtää raamatullista ajatusmaailmaa, sillä katsantotapamme on niin monessa suhteessa ohentunut älyperäiseksi. Kun me esimerkiksi pulumme ”sanasta”, ajattelemme silloin lähinnä ”pelkkää sanaa”, jolla ihmiset ilmaisevat toisilleen ajatuksia. Mutta Raamatun kielessä ”sanaan” sisältyy paljon enemmän.

Sovituksen sanakaan ei Raamatun mukaan ole pelkkä sana, joka kertoisi siitä, mitä kerran on tapahtunut. Kun julistetaan sovituksen sanaa, ei se sisällä vain sitä, että ihmisille ilmoitetaan eräs tapahtunut tosiasia. Sana, sana rististä, on Jumalan voima, *dynamis*, 1. Kor. 1:18. Sovituksen sana on sen tähden Jumalan voima, so. dynaaminen sana, koska *Jumala itse toimii julistetussa sanassa* tarjoten siinä sovintoa ja puhdistaen heidät pahasta omastatunnosta Jeesuksen veren kautta.

Tuo älyperäinen käsitys, jonka mukaan sovituksen sana olisi vain tiedon levittämistä Jeesuksen sovintokuolemasta, perustuu pohjimmaltaan ns. deistiseen Jumalakuvaan. Sen mukaan Jumala ylhäisestä eristyneisyydestään katselee maailman menoa välittömästi olematta täällä läsnä tai puuttumatta elämään.

Tämä on tietenkin raamatunvastainen käsitys, mutta hyvin helposti se, ainakin joltain kohdalta, tunkeutuu uskonelämäämme. Herra on keskuudessamme läsnä häntä julistavassa sanassa. Hän toimii ja vaikuttaa siinä sanassa. Muistakaamme, että tuo ihana lupaus, ”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun saakka”, Matt. 28:20, on annettu juuri sanaa julistamaan ja opettamaan lähetettävälle opetuslapsille.

”Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan” (Joh. 17:18). Ei Isä lähettänyt Poikaa yksin — ”Isä on minun kanssani” (Joh. 16:32). Samoin Herrakin on oleva omiensa kanssa lähettäessään heidät.

On syytä panna merkille, että apostoleille ristin sanan julistaminen ei ollut ihmisen työtä. Paavali ilmaisi asian näin: ”Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme” (2. Kor. 5:20).

Meille ei liene säilynyt apostolien pitämiä saarnoja tai puheita kokonaisuudessaan. Apostolien tekojen lukija joutuu päättelemään, että siinä olevat puheet todennäköisimmin ovat lyhennyksiä. Kaikissa puheiden tiivistelmissä on eräitä yhteisiä piirteitä. Ja huomattavin niistä on se, että ne kaikki kohokohdassaan ovat *ristiin-naulitun ja ylösnousseen Kristuksen* julistamista.

Suuren neuvoston edessä Pietari keskittää sanottavansa näin: ”Meidän isiemme Jumala on herättänyt Jeesuksen, jonka te ripustitte puuhun ja surmasitte. Hänet on Jumala oikealla kädellensä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille parannusta ja syntien anteeksiantamusta” (Apt. 5:30s).

Tällaisissa puheissa kuulemme alkukristillisen saarnan ydinsanomaa. Se kuului jokaiseen saaraan keskeisimpänä, välttämättömimpänä asiana. Ei kannattanut julistaa, ellei ollut puhuttavana sovituksen sana.

*Martti Simojoki (1908–1999)
Kirjassa Elävä sana*

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10–15)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet kotisivut: www.evank.org
webmaster Petri Malk

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh.
045 1255 471, maarit.kenttala@evank.org

Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:

Opett. Maire Lyytinen, p. 040–827 7119,
maire.lyytinen@pp.inet.fi

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050–401 8224,
sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185

Tuki työlle:

313130–1171701 (Handelsbanken)
800015–70994146 (Sampopankki)
ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07

Laskujen maksutili:

426012–268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää

Kotien hengellinen lukemisto

5. vuosikerta. Lehti on maksuton.
Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai
puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797–2477 (Painettu)

ISSN 1797–2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehdien numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
Hyvinkää, 2008

Olemme kiitollisia pienistäkin tuen ilmaisuista!

Saajan tilinumero. Mottagarens kontonummer.	313130–1171701 (Handelsbanken) 800015–70994146 (Sampopankki)	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
Saaja Mottagare	Evankeliumin Opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07	
Maksaja Betalar		Valitse viitenumero 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki Evankeliumin Opintoyhdistykselle Lämmin kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

M – Suomen
Posti Oyj

Jumalan pelastustyön tiivistelmä

Evankeliumi osoittaa olevansa Jumalasta lähtöisin sillä, että sen sisältöä ei kukaan ihminen olisi voinut keksiä. Ne suunnattoman suuret totuudet, joita evankeliumi sisältää, ovat inhimillisen viisauden tasolla täysin vailla vertaa.

Tämä tietysti koskee ainoastaan Jumalan aitoa armon evankeliumia. Toisin on sellaisen evankeliumin, jota kyllä paljon kuulemme tänä päivänä. Siinä jää pois joitakin kaikkein merkittävimmistä, ainutlaatuisimmista ja siunatuimmista evankeliumin ominaisuuksista.

Antakaamme sovituksen suurenmoisen sanoman siis kiiriä kaikessa yksinkertaisuudessaan ja kaikessa syvällisyydessään. Ne, jotka ottavat sydämessään vastaan evankeliumin hyvän uutisen saavat kokea, ettei evankeliumi ole liioittelua eikä se ole rihkamaa.

Pienoisevankeliumeja

Pyhä Henki on armollisesti sijoittanut eri puolille Raamattua eräänlaisia pienoisevankeliumeja, joissa on hyvin lyhyessä muodossa ja yksinkertaisin sanoin ilmaistu koko pelastuksen sisältö.

Yksi tällainen on lause: ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi” (2. Kor. 5:21 KR 38).

Tämä jae esittää mitä kirkkaimmalla tavalla, että Kristuksen sijaiskärsimys oli

hänen itsensä antama uhri meidän syntisten puolesta. Hän kuoli, että hänen täydellinen kuuliaisuutensa luettaisiin meidän hyväksemme. Hän kuoli, jotta hänen täydellinen vanhurskautensa luettaisiin meidän vanhurskaudeksemme.

Näitä suuria totuuksia ei olisi voinut ilmaista selkeämmin ja täsmällisemmin kuin mitä tässä raamatunkohdassa on tehty: ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.”

Tämä on yksi syvällisimmistä ja perusteellisimmista lauseista, mitä Raamatussa milloinkaan on sovitukselta lausuttu. Siksi tätä jaetta on tutkittu erityisen huolellisesti ja sen jokaista sanaa on erikseen tarkoin selvitetty.

Tämä raamatunlause on Jumalan pelastustyön tiivistelmä. Se kertoo, mitä Jumala on tehnyt vanhurskauttaakseen meidät. Siksi se myös käsittelee meille kaikkein tärkeintä ajateltavissa olevaa asiaa.

Jokainen yksittäinen sana tässä on perusteellisen tutkimisen, rukouksen ja vastaanottamisen arvoinen. Jos Jumala suostuu avaamaan tämän jakeen meidän sydämellemme, me emme voi muuta kuin kiittää ja palvoa häntä siitä, mitä hän on ja mitä hän on tehnyt pelastaakseen meidät.

*Englantilainen raamatunopettaja
Arthur W. Pink (1886–1952)*